

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Vanaf de op de eerste verdieping gelegen wachtruimte had hij een mooi overzicht op het zonovergoten binnenplein van het gerechtshof. Het was een broeierig warme dag en tegen de avond was onweer voorspeld. Hij transpireerde lichtjes: de eerste verdieping kende een halfronde glazen dakconstructie waar de zon onbarmhartig doorheen scheen. Zijn toga, zo nam hij zich voor, ging pas op het allerlaatste moment aan. Een halfuur voor het begin van de zitting, een hoger beroep van een alimentatiekwestie, zag hij Vorselaars aan komen kuieren. Vorselaars was boer en zo liep hij ook: met zijn handen op de rug keek hij links en rechts als ware hij doende met de inspectie van een aardappelveld.

Vorselaars had zijn werkplunje aan, een donkerblauwe katoenen broek en een verschoten legergroenkleurig T-shirt. Het viel hem een beetje tegen van zijn cliënt: een uur tevoren had hij, met zijn tas in de hand, zijn secretaresse nog gevraagd om Vorselaars te bellen en hem te vragen een bankafschrift naar de zitting mee te nemen. 'Hij zal nog wel onder een koe zitten, maar ik neem aan dat hij nog thuiskomt voor bewassing en verschoning.' Niet dus.

Na het passeren van poort en portier en begroeting met zijn vreemd hoge piepstem nam Vorselaars plaats op het bankje naast hem en

meteen vulden zijn neusgaten zich met een onmiskenbare stallucht die uit de kleren van Vorselaars omhoog steeg. Hij verschoof wat en getweeën namen ze nog wat punten door.

Cliënts duimnagel was, zo zag hij, aardig gehavend: 'Komt van het straten', verklaarde Vorselaars op zijn vraag, terwijl hij een loszittend blauwverkleurd stukje nagel verwijderde en in de wachtruimte knitste. Wel toevallig, peinsde X, dat ook hij dat weekend een stukje stoep had opgehoogd en warempel eveneens een, zij het geen duim maar wijsvinger had verwond. Al te lang nadenken over de coïncidentie kon niet, want ook de voormalige echtgenote kwam nu de trap op vergezeld van haar advocate, Angélique van de Wagen.

'Ik moest in zaal L van Leo zijn', zei ze zachtjes grinnikend.

Binnen werd door de voorzitter nog eens gevraagd waarom er in eerste instantie geen verweer was gevoerd. 'Dat was jouw schuld', riep Vorselaars.

'Mijn cliënt maakt mij er fijntjes op attent dat dat een omissie van mijn kant zou zijn', begon X met een duistere blik op Vorselaars, waarna hij de voorzitter uitlegde hoe dat allemaal gekomen was.

De zaak zelf was volkomen hopeloos, al was het alleen maar omdat Vorselaars na het instellen van hoger beroep een

complete *reshuffle* van zijn financiële huishouding had doorgevoerd, zonder hem daarvan in kennis te stellen.

De hitte in de zaal en de wellicht wat toenomen spanning bij zijn cliënt maakten dat de geurbacteriën zich massaal aan het vermenigvuldigen waren. De hoogste tijd voor een schorsing.

Op de gang waren ze er snel uit. Mr. Van de Wagen telde nog even haar vingers na toen hij voorstelde om het appèl maar in te trekken, alsof daar nog een onvermoede dubbele bodem in zou kunnen zitten.

Weer in de zaal verklaarde hij dat de uitspraak van de rechtbank in retrospectief nog niet zo gek was.

'U trekt het appèl dus in', concludeerde de voorzitter beslist.

Na het afscheid nemen ging eenieder zijns weegs. In de trein terug stonden alle ramen tegen elkaar open. Net toen hij niet meer met zijn gedachten bij de voorbije zaak was, passeerde de trein een landelijk gebied: Vorselaars liet nog even van zich ruiken. ●

